ततः समासाद्य महानुभावं कृष्णस्तदा दारुकमन्वशासत् । गत्वा कुरून् सर्व्वमिदं महान्तं पार्थाय शंसस्व वधं यदूनां ।
ततोऽर्ज्जुनः क्षिप्रमिहोपयातु श्रुत्वा मृतान् यादवान् ब्रह्मशापात् । इत्येवमुक्तः स ययौ रथेन कुरूंस्तदा दारुको नष्ट चेताः ।
ततो गते दारुके केशवोऽथ दृष्ट्वाऽन्तिके बभ्रुमुवाच वाक्यं । स्त्रियो भवान्रक्षितुं यातु शीघ्रं नैता हिंस्युर्दस्यवो वित्तलोभात् ।
स प्रस्थितः केशवेनानुशिष्टो मदातुरो ज्ञातिवधार्द्दितश्च । तं विश्रान्तं सन्निधौ केशवस्य दुरन्तमेकं सहसैव बभ्रुं ।
ब्रह्मानुशप्तमवधीन्महद्वै कूटे युक्तं मुसलं लुब्धकस्य । ततो दृष्ट्वा निहतं बभ्रुमाह कृष्णोऽग्रजं भ्रातरमुग्रतेजाः । ११०
इहैव त्वं मां प्रतीक्षस्व राम यावत् स्त्रियो ज्ञातिवशाः करोमि । ततः पुरीं द्वारवतीं प्रविश्य जनार्द्दनः पितरं प्राह वाक्यं ।
स्त्रियो भवाञ्चक्षतु नः समग्रा धनञ्जयस्यागमनं प्रतीक्षन् । रामो वनान्ते प्रतिपालयन्मामासाद्याहं तेन समागमिष्ये ।
दृष्टं मयेदं निधनं यदूनां राज्ञाञ्च पूर्व्वं कुरुपुङ्गवानां । नाहं विना यदुभिर्यादवानां पुरीमिमामग्रकं द्रष्टुमद्य ।
तपश्चरिष्यामि निबोध तन्मे रामेण सार्द्धं वनमभ्युपेत्य । इतीदमुक्त्वा शिरसा च पादौ संस्पृश्य कृष्णस्त्वरितो जगाम ।
ततो महान् निनदः प्रादुरासीत् सस्त्रीकुमारस्य पुरस्य तस्य । अथाब्रवीत् केशवः संनिवार्य शब्दं श्रुत्वा योषितां क्रोशतीनां । ११५
पुरीमिमामेष्यति सव्यसाची स वो दुःखान्मोचयिता नराग्र्यः । ततो गत्वा केशवस्तं ददर्श रामं वने स्थितमेकं विविक्ते ।
अथापश्यद्योगयुक्तस्य तस्य नागं मुखान्निश्चरन्तं महान्तं । श्वेतं ययौ स ततः प्रेक्ष्यमाणो महार्णवो येन महानुभावः ।
सहस्रशीर्षः पर्व्वताभोगवर्ष्मा रक्ताननः स्वां तनुं तां विमुच्य । सम्यक् च तं सागरः प्रत्यगृह्णान्नागा दिव्याः सरितश्चैव पुण्याः ।
कर्कोटको वासुकिस्तक्षकश्च पृथुश्रवा वरुणः कुञ्जरश्च । मिश्री शङ्खः कुमुदः पुण्डरीकस्तथा नागो धृतराष्ट्रो महात्मा ।
ह्रादः क्राथः शितिकण्ठोग्रतेजास्तथा नागौ चक्रमन्दातिषण्डौ । नागश्रेष्ठो दुर्म्मुखश्चाम्बरीषः स्वयं राजा वरुणश्चापि राजन् । १२०
प्रत्युद्गम्य स्वागतेनाभ्यनन्दंस्तेऽपूजयंश्चार्घ्यपाद्यक्रियाभिः । ततो गते भ्रातरि वासुदेवो जानन् सर्व्वा गतयो दिव्यदृष्टिः ।
वने शून्ये विचरंश्चिन्तयानो भूमौ चाथ संविवेशाग्र्यतेजाः । सर्व्वं तेन प्राक् तदा चिन्त्यमासीत् गान्धार्य्या यदाक्यमुक्तः स पूर्व्वं ।
दुर्व्वाससा पायसोच्छिष्टलिप्ते यच्चाप्युक्तं तच्च सस्मार वाक्यं । सञ्चिन्तयन्नन्धकवृष्णिनाशं कुरुक्षयञ्चैव महानुभावः ।
मेने ततः संक्रमणस्य कालं ततश्चकारेन्द्रियसंनिरोधं । तथा च लोकत्रयपालनार्थमात्रेयवाक्यप्रतिपालनाय ।
देवोऽपि सन्देहविमोचनोर्निर्णीतमैच्छत् सकलार्थतत्त्ववित् । स संनिरुद्धेन्द्रियवाङ्मनास्तु शिश्ये महायोगमुपेत्य कृष्णः । १२५
जराऽथ तं देशमुपाजगाम लुब्धस्तदानीं मृगमंलिप्सुरुग्रः । स केशवं योगयुक्तं शयानं मृगाशङ्की लुब्धकः शायकेन ।
जराऽविध्यत् पादतले त्वरावांस्तञ्चाभितस्तज्जिघृक्षुर्ज्जगाम । अथापश्यत् पुरुषं योगयुक्तं पीताम्बरं लुब्धकोऽनेकबाहुं ।
मत्वात्मानं त्वपराद्धं स तस्य पादौ जराजग्रहे शङ्कितात्मा । आश्वासयंस्तं महात्मा तदानीं गच्छत्यूर्द्ध्वं रोदसी व्याप्य लक्ष्म्या ।
दिवं प्राप्तं वासवोऽश्विनौ च रुद्रादित्या वसवश्चाथ विश्वे । प्रत्युद्ययुर्मुनयश्चापि सिद्धा गन्धर्व्वमुख्याश्च सहाप्सरोभिः ।
ततो राजन् भगवानुग्रतेजा नारायणः प्रभवश्चाव्ययश्च । योगाचार्य्यो रोदसीव्याप्यलक्ष्म्या स्थानं प्राप स्वं महात्मा प्रमेयं । १३०